Rüya Maceraları

RÜYA TUZAĞI

SELCEN YÜKSEL ARVAS

6. Baskı

Yazardan

Bu kitabı eline aldığında "Ne? Rüyalar Ülkesi mi? Kuzey yarımkürede mi o ülke?" "Rüya postanesinden biz de kargo gönderebiliyor muyuz? Ücret tarifesi nedir acaba?" "Miçi mi? O da ne? Bir böcek türü mü?" gibi sorular aklına geliyorsa sana tavsiyem, önce Rüya Maceraları'nın ilk kitabı olan **"Rüya Postacısı'nı"** oku. Eğer "Ben okudum ilk kitabı ama aklımda kalmadı, neler olmuştu bir hatırlatır mısın?" diyorsan işte kısa bir özet:

Miçi uzun yıllardır -hatta yüzyıllardır- senarist olmak isteyen bir rüya postacısıdır. Sürekli senaristlik sınavlarına girer ama bir türlü başarılı olamaz. Çalışmasına çalışıyordur ama sanki sınavda her şey aklından uçup gidiyordur.

Rüyalar Ülkesi'nde yaşayan diğerleri onunla dalga geçerler. Öyle ya neredeyse emeklilik yaşı geldiği halde Miçi niçin hâlâ vazgeçmiyordur?

Yine büyük umutlarla girdiği bir sınavda soruları bir türlü cevaplayamayınca Miçi umutsuzca dünyadaki görevinin yolunu tutar. O ana dek çantasında taşıdığı rüyalara hiç bakmamıştır. Zaten bakması da yasaktır ama Miçi o gün kendini daha fazla tutamaz. Acaba bu zorlu sınavları geçip senarist olan o havalı kişilerin Miçi'den ne farkı vardır? Merakını bir türlü yenemeyen Miçi kendisini bir anda Ali'nin rüyasında bulur. Bu korkunç bir kâbustur!

İşte Miçi, Ali'ye bu esnada yakalanır. Ali, büyükannesini yeni kaybetmiş, günleri mutsuzluk ve yalnızlık içinde geçen bir çocuktur. Ailesi ona yardımcı olmaya çalışır, ancak Ali'nin kimseyle paylaşmadığı, içini kemiren bir sırrı vardır. Ve bu sırrı yalnızca tanışır tanışmaz kendisini çok yakın hissettiği Miçi'ye anlatır. Artık hayat Miçi ve Ali için hiç de eskisi gibi olmayacaktır.

Hâlâ mı hatırlayamadın? O zaman bence Rüya Postacısı'nı yeniden okumalısın!

Gizli İşler Peşinde

Rüya Yazım Merkezi'nde hummalı bir çalışma vardı. Stüdyo peteklerinde binlerce rüya senaristi harıl harıl insanların görecekleri rüyaları yazıyordu.

Miçi elindeki senaryonun son kısmını bir kez daha okudu:

"... çocuk sevinçle bağırır: Yaşasın! Bugün hayatımın en mutlu günü!"

Miçi, yazdığından memnun hâlde senaryoyu yardımcısı Rila 67805'e uzattı.

"Bu da tamam!"

Rila, Miçi'nin elinden senaryo kâğıdını alırken kıkırdadı.

"Anlaşılan yine bir *çocuk için rüya* yazdınız."

Miçi şaşırdı.

"Nereden anladın?"

"Yüzünüzdeki gülümsemeden. Ne zaman *bir çocuk için rüya yazsanız* yüzünüzde kocaman bir gülümseme beliriyor."

"Haklısın. Çocuklar için rüya yazmaya bayılıyorum."

Rila yine kıkırdadı.

"Görev alanınızdaki çocuklar çok şanslı. Kim bilir her gece ne güzel rüyalar görüyorlardır."

Miçi mahcup mahcup gülümsedi.

"Neyse, lak lak etmeyi bırakalım da sen şu senaryoyu bir an önce gönder. Sonra rüyalar yetişmiyor, beni sıkıştırıyorlar."

Rila senaryoyu özel kılıfına geçirip üzerine rüyayı görecek kişinin adını adresini yapıştırıp peteğin köşesindeki kanaldan Rüya Üretim Merkezi'ne gönderdi.

Vakit bir hayli ilerlemiş, rüya senaristleri işlerini bitirip birer ikişer stüdyoyu terk etmeye başlamışlardı.

Miçi içlerindeki en yaşlı kişi olmasına rağmen, en toy rüya senaristiydi. Yüzlerce yıldır bu işi yapanlara göre oldukça yavaş çalışıyordu. O yüzden Senaryolar Üst Kurulu görev alanını çok kısıtlı tutmuş, ona yalnızca birkaç kişinin rüyalarını vermişti.

Rila son rüya senaryosunun da etiketini yapıştırınca derin bir nefes aldı.

"Son rüyayı da hallettim. Bugünlük işimiz bitti."

Miçi gülümsedi. "Haydi çık artık sen, benim biraz daha işim var. Yarınki rüyaları şimdiden düşünmeye başlamam lazım. Yoksa rüyalar yetişmeyecek."

Rila kıkırdadı. Hemen hazırlanıp petekten çıktı.

Miçi bir süre masasında, rüya danışmanlarının gönderdiği raporları okuyor gibi yaptı. Bu arada senaristlerin çoğu işini bitirmiş, stüdyo neredeyse boşalmıştı.

Herkesin gittiğinden emin olunca Miçi, yeni bir rüya senaryosu kâğıdı çıkardı. Sanki onu izleyen biri varmış gibi gizli gizli kâğıda birşeyler yazdı. İşi bitince senaryoyu özel kılıfına yerleştirdi. Üzerine rüya sahibinin adını ve adresini yapıştırıp kılıfı çantasına sakladı.

Yüreği **"küt küt"** atıyordu. Kanatlarının ucunu çırpa çırpa, olabildiğince sessizce petek ofisinden çıktı. Hemen yanındaki Rüya Senaryo Stüdyosu'nu kontrol etti. Tahmin ettiği gibi Senarist Lalo o gün yerine uğramamıştı. Çalışma masası sabahki hâliyle duruyordu. Lalo her zamanki gibi o çarşamba günü de çalışmamıştı. Onun izin günüydü. Bu da görev alanındakilerin çarşamba günü rüya görmediği anlamına geliyordu. Tabii ki bir kişi hariç!

Miçi çantasından kılıfa sarılmış senaryoyu çıkardı, onu kimsenin görmediğinden emin olunca stüdyonun köşesindeki kanaldan Rüya Üretim Merkezi'ne gönderdi. Rüya Üretim Merkezi'nde çalışan kimse binlerce rüya arasından bir tanesinin fazla olduğunu anlamazdı. Yani Miçi böyle umuyordu. Yüreği **"küt küt"** ederken günün yorgunluğunu atmak için peteğinin yolunu tuttu. Yol boyunca aklında "Acaba mesajlarım yerine ulaşıyor mu?" sorusu vardı.

Çarşamba Sürprizi

Ali okuldan geldiğinde heyecanlıydı. Günlerden çarşambaydı ve Ali bir süredir çarşamba günlerine bayılıyordu.

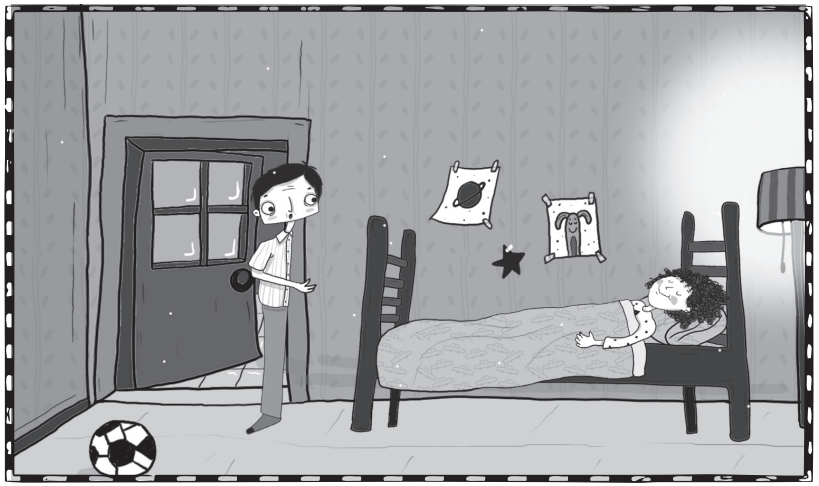
Akşam yemeğini yiyip odasına doğru koşarken babası arkasından seslendi:

"Yine mi odana çekiliyorsun? Az yanımızda otur da yüzünü görelim oğlum!"

Ali arkasına bakmadan konuştu:

"Önemli bir işim var babacığım. Sonra oturuyuz."

Odasına girdi. Ertesi gün okula götüreceklerini ayarladı. Pijamasını giyip sevinçle yatağına atladı. Yorganı üzerine çekerken kapısı tıkladı.

Babası, "Neymiş bizden önemli olan işin merak ettim." diyerek kapıyı açtı. Ali'yi yatakta görünce şaşırdı.

"Yattın mı?"

"Evet" dedi Ali gülümseyerek.

"Bu saatte mi?"

"Evet."

"Saat daha sekiz bile olmadı."

"Biliyorum."

Babası ne diyeceğini bilemedi.

"İyi de işim var diyordun!"

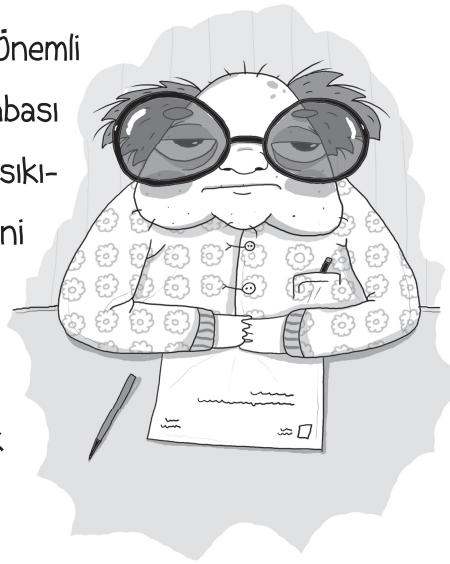
"Evet, var."

"E mademki işin var, yatakta ne işin var?"

Ali ne cevap vereceğini bilemedi.

"Bu da işimin bir parçası." gibi bir şey geveledi.

"Ne işiymiş bu?"

Ali diyecek bir şey bulamadı. Önemli işinin ne olduğunu söylese babası inanır mıydı? Yok artık. Zaten sıkıcı psikolog ziyaretlerinden yeni kurtulmuştu. Tekrar başa dönmek istemiyordu.

"Uyuma işi babacığım. Çok yorgunum. Uyuyacağım."

Babası iyice şaşırdı. Ali'nin bir işler çevirdiğinin farkındaydı ama ne olduğunu anlayamadı.

"Peki öyle olsun, iyi geceler." deyip odadan çıktı.

Ali bir an önce uyuyabilmek ümidiyle gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Gizli Mesaj

Ertesi sabah uyandığında Ali bir an durup rüyasını düşündü, hatırladıkları onu şaşırttı. *"İlk fırsatta geleceğim."* mi? Evet. Aynen öyle hatırlıyordu. Bu gerçek olabilir miydi? Tekrar tekrar düşündü rüyayı. Evet, evet, mektupta yazan tam olarak buydu: "İlk fırsatta geleceğim."

Şaşırdı. Çok da sevindi. Arkadaşını çok ama çok özlemişti.

Uzun bir süredir Ali *her çarşamba* aynı rüyayı görüyordu. Büyükannesini kaybettiğinde de Ali aylarca aynı rüyayı görmüştü. Ama bu seferki rüyası farklıydı. Her çarşamba rüyasında posta kutusunda bir mektup buluyordu. Her sefer mektupta başka bir şey yazıyordu.

Rüya aynıydı ama gelen yazı değişiyordu. Mesela ilk hafta *"Ben iyiyim, beni merak etme."* yazısı çıkmıştı mektuptan. Ali sıradan, saçma sapan bir rüya olduğunu düşündüğü için üzerinde hiç durmamıştı. Sonraki çarşamba günü *"Seni çok özledim."* yazıyordu. Aynı rüyayı görmek Ali'nin tuhafına gitmişti ama yine de üzerinde pek durmamıştı. Üçüncü çarşamba gördüğü

rüyadaki *"Artık istediğim işi yapıyorum."* notu üzerine birden kafasında şimşekler çaktı. Bu rüyaları gönderen Miçi olmalıydı!

Ali korsan rüya çalışmalarından sonra Miçi'den yalnızca bir kez haber almıştı. Onda da Miçi iyi olduğunu, inanılmaz olaylar yaşadığını söylemişti ama ne yaşadığıyla ilgili hiçbir bilgi vermemişti. Uzun süredir haber alamayınca Ali, onun yakalanıp ceza aldığını düşünmeye başlamıştı. Ama bu rüyaları gönderdiğine göre Miçi'nin durumu iyiydi. Peki neden sadece çarşamba günleri gönderiyordu? Belli ki yine Miçi bir işler karıştırıyordu. Ama ne?

Miçi yüzyıllardır istediği işe en sonunda kavuşmuş olmanın keyfini çıkarıyordu. Artık sabah yataktan kalkıp işe uçmak onun için büyük bir zevkti. Sürekli şikâyet ettiği ağrıları da kalmamıştı. Kendini hayata yeni başlamış gibi hissediyordu.

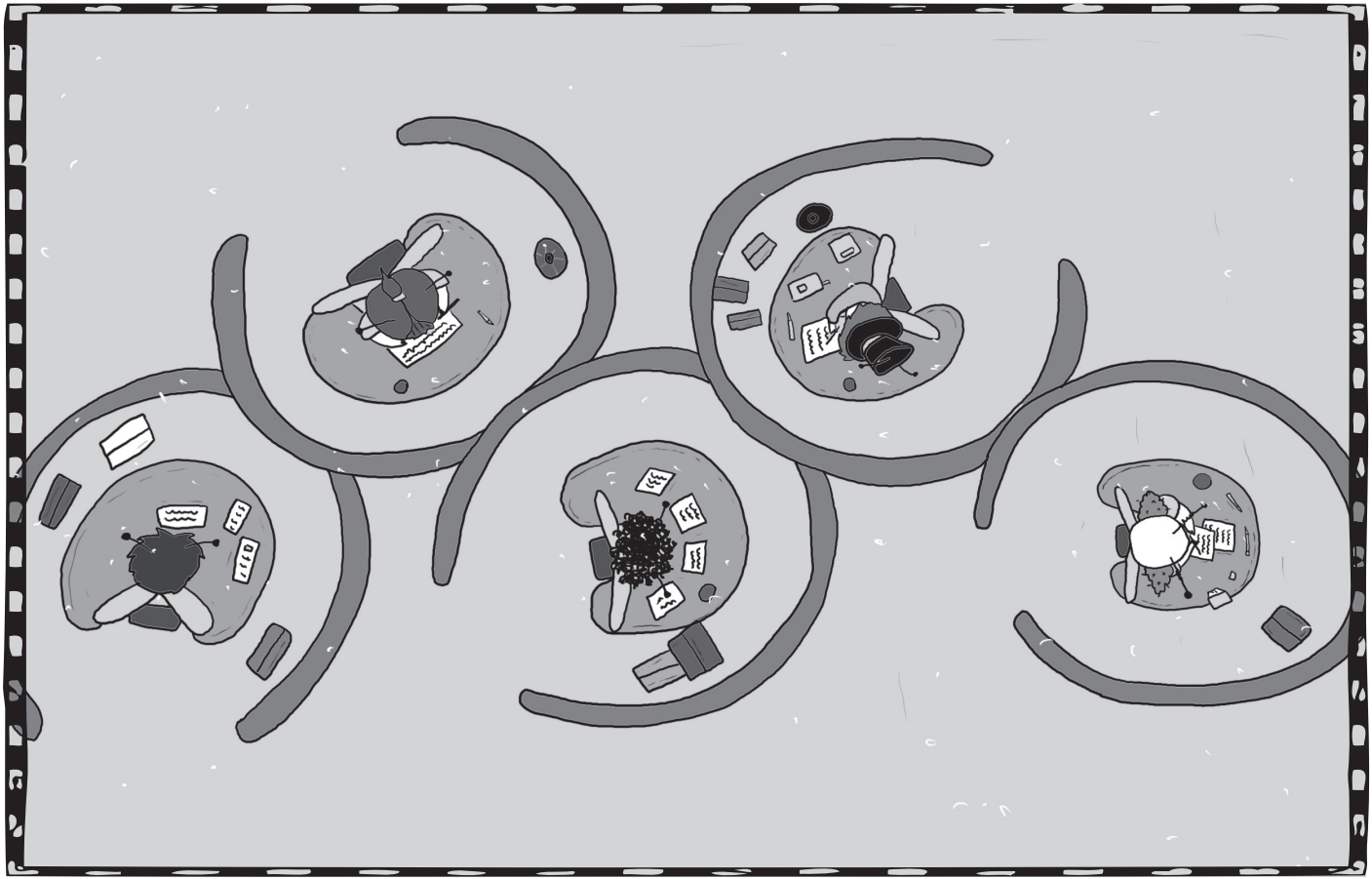
Hep arzu ettiği gibi insanlara mutluluk dağıtan rüyalar yazıyordu. *Karabasanlar, kâbuslar, acı düşler* onun görev alanına asla uğramazdı. Özellikle çocuklar için o kadar güzel rüyalar düşünüyordu ki onun rüya gönderdiği çocuklar gece yatağa yatmak için can atıyorlardı.

Hayatındaki her şey güzel gidiyordu gitmesine ama içinde kapatamadığı bir boşluk vardı: Ali. Korsan rüyasıyla yakalandığı günden beri Ali'yi görmemişti.

Aslında Miçi, Ali'nin rüyalarının yazılma işini kendisine vereceklerini düşünmüştü ama hiç de düşündüğü gibi olmamıştı. Ali'nin rüyalarını hâlâ Lalo 76854 yazıyordu. ***(Hani şu rüya senaristi oldu diye havasından yanına yaklaşılmayan, Miçi'nin eski iş arkadaşı Lalo.)*** Miçi'nin kendi görev alanındaki bir çocuk için korsan rüya yazdığını duyunca çok sinirlenmişti. Hele Miçi'nin özel yetenekliler ek kontenjanından rüya senaristi olduğunu duyunca öfkeden küplere binmiş, "Bu iş de iyice ayağa düştü, hımbıl Miçi bile yapabiliyorsa rüya senaristi olmanın ne anlamı kaldı!" diye ortalığı ayağa kaldırmıştı.

Miçi ile Lalo'nun çalışma peteklerinin bulunduğu stüdyolar yan yanaydı. Miçi onunla karşılaşmamak için işe çok erken geliyor, onun gittiğinden emin olmadan da peteğinden çıkmıyordu. Ali'nin hâlâ Lalo'nun görev alanında olması da büyük şanssızlıktı doğrusu. Başkası olsa Miçi rahatlıkla konuşur, danışmanların

Ali ile ilgili gönderdiği raporlardan hiç olmazsa biricik arkadaşının ne durumda olduğunu öğrenirdi. Ama Lalo ile bu konuyu hayatta konuşamazdı.

Ali acaba ne yapıyordu? Miçi sürekli bunu düşünüyordu. Kâbuslarından kurtulmuş muydu? Artık mutlu muydu? Miçi'yi özlüyor muydu?

Aslında Miçi, cezadan kıl payı kurtulduğunda bir daha Rüyalar Ülkesi kanunlarını çiğnememeye ant içmişti. Ama sevgili dostu Ali'ye duyduğu özlemi bir türlü bastıramamış ve bu yüzden de Lalo'nun işe uğramadığı çarşamba günleri Ali'ye ulaşmaya karar vermişti.

Yazdığı ilk kaçak senaryoyu Rüya Üretim Merkezi'ne gönderilen binlerce senaryonun arasına kattığında Miçi yakalanacağından çok endişelenmişti. Ama tahmin ettiği gibi binlerce rüya arasından birinin fazla olduğunu kimse anlamamış, hiçbir aksilik çıkmadan rüyası Ali'ye ulaşmıştı.

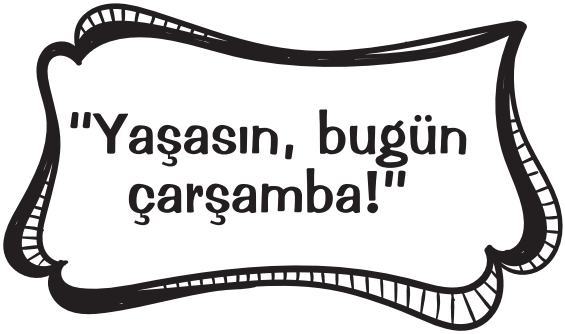
* * *

Ertesi hafta Miçi her zamankinden daha heyecanlıydı. Artık kararını vermişti! Ali ile görüşecekti. Rila işini bitirip

yanından ayrılınca Miçi, Lalo'nun işe gelmediğinden emin olmuş, sonra da senaryo kâğıdını çıkarıp Ali'nin rüyasının içine şöyle bir mesaj yerleştirmişti: "Bu Cumartesi saat 10'da geleceğim. Sakın uyuma."

Ali bu mesajı aldığında kim bilir ne kadar sevinecekti!

Miçi, kalbi **"küt küt"** atarken senaryosunu kılıfına geçirip Rüya Üretim Merkezi'ne gönderdi. Bu sefer heyecandan eli ayağı titriyor, yakalanmaktan çok korkuyordu. Stüdyoda biraz daha vakit geçirip peteğinin yolunu tuttu. Ama ne yazık ki arkasındaki bir çift gözden habersizdi.

Çarşamba akşamı Ali ve ailesi sofradaydılar. Annesi ile babası Ali'yi konuşturabilmek için epey ter dökmüştü ama Ali her zaman olduğu gibi sorularının hepsini "evet" ya da "hayır" diyerek cevaplamıştı.

"Yarın yine biraz geç kalacağım." dedi annesi. "İş çıkışı perşembe pazarına uğrayacağım, unutma."

Ali çatalıyla mıncıkladığı yemekten başını kaldırdı.

"Aaa yarın perşembe mi?"

"Evet" dedi annesi umarsızca.

"Yani bugün çarşamba! Yaşasın!" diye bağırdı Ali.

Annesi ile babası şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Biz çocukken cuma günlerine sevinirdik, okul tatil olacak diye. Çarşambayı bu kadar özel yapan ne?" diye sordu babası.

Ali kem küm etti.

"Çünkü çok güzel bir gün."

"Nesi güzel?"

"Adı."

"Ne varmış adında?"

Ali kısa bir süre düşündü.

"Sekiz harf!"

Annesi güldü. "Perşembe de sekiz harf. Ama o gün için hiç de heyecanlı değilsin."

"Mutlu oldum diye niye bu kadar rahatsız olduğunuzu anlayamadım!"

Annesiyle babası afalladı.

"Yahu ne rahatsız olması? Bugünün çarşamba olmasına niye bu kadar sevindin merak ettik. Artık bizimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Tam düzeldin derken yine başladın. Senin için endişeleniyoruz."

Babası haklıydı. Ama Ali niçin mutlu olduğunu söylese onu anlayabilirler miydi? "Hmm bir deneyelim." diye düşündü Ali.

"Çarşamba günleri çok mutluyum. Çünkü çok güzel bir rüya görüyorum."

"Çarşamba günleri?"

"Evet."

"Çarşamba günleri çok güzel bir rüya görüyorsun. O yüzden çarşambaları çok seviyorsun?"

"Aynen öyle."

Babası *zoraki* güldü. "Bir dahaki sefere düşün de daha güzel bir yalan uydur bari." dedi üzgün bir sesle. Sonra da, "Nasıl istersen küçük bey. Söylemek istemiyorsan söyleme." dedi ve mutfaktan çıktı.

Annesi de suratı bir karış hâlde mutfağı toplamaya başladı.

"Bizimkilere de hiç yaranılmıyor yahu." diye mırıldandı Ali.

Neyse, en azından söylemiş, onlar anlamamıştı. Artık Ali'nin kendini rahatsız hissetmesine gerek yoktu. Üstelik bu güzel çarşamba gününü de canını sıkarak geçirmeyecekti.

Koşarak yatağına yattı, yorganını kafasına çekti. Bir an önce uykuya dalabilmek için gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Kötü Haber

Ali sabah gözünü açar açmaz hemen rüyasını düşündü. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Doğru mu hatırlıyordu acaba? Önceki gece rüyasında mektuptan "Bu cumartesi 10'da geleceğim. Sakın uyuma!" yazısı çıkmıştı.

"Cumartesi 10'da mı? Geleceğim mi? Bu gerçek olabilir mi?"

Ali sevinçten çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Cumartesiye daha iki gün var. Koskoca iki gün! Nasıl bekleyeceğim?"

"Aliii, kalktın mı oğlum?"

"Evet anne, hemen hazırlanıyorum."

Ali hızla okul formasını giymeye başladı. Bir yandan da iki gün nasıl geçecek diye düşünüyordu.

* * *

Miçi gece huzursuzlanmıştı. Ya Ali'ye kaçak rüya senaryosu yazdığı öğrenilirse? Ya buluşmaya giderken yakalanırsa? Ya iyi niyetinden rafa kalkan cezası gerçekleşir de Lüzumsuz İşler Bölümü'nde ömrünü geçirmek zorunda kalırsa? İşte bütün bunları düşünerek sabaha kadar doğru dürüst uyuyamadı.

Sabah işe biraz geç kaldı. O stüdyoya varana kadar senaristlerin neredeyse tamamının iş başı yapmış, harıl harıl çalışıyor olması gerekiyordu. Ama durum pek de öyle değildi. Senaristler çalışmak yerine gruplar hâlinde hararetli hararetli konuşuyorlardı. Miçi konuşulanlara biraz kulak kabarttı ama pek anlayamadı. Şimdilik onun aklındaki tek şey Lalo'ya gözükmeden çalışma peteğine ulaşmaktı.

Tam peteğine giriyordu ki...

Eyvah! Lalo ile karşı karşıya geldi.

"Merhaba Lalo" dedi Miçi tedirginlikle.

Lalo cevap vermedi. Sadece tek kaşını kaldırıp alaycı alaycı gülümsemekle yetindi.

Miçi, Lalo'nun yaptığına bir anlam veremedi. Tamam, kendisinden hoşlanmadığının, hakkında olumsuz şeyler söylediğinin farkındaydı ama bir "merhaba" demek de bu kadar zor olamazdı. Yoksa Miçi'nin gizli işlerinden haberi mi vardı? "Yok, yok canım." diye düşündü Miçi, "Boş yere telaşlanıyorum."

Miçi, Lalo'nun yanından sıyrılıp çalışma peteğine girdi. Rila onu bekliyordu.

"Ah duydunuz mu olanları?" dedi Rila.

"Eyvah" diye düşündü Miçi. Yoksa Ali'ye yazdığı rüya ortaya mı çıkmıştı? Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi sordu:

"Yoo, ne olmuş?"

"Aslında uzun süredir oluyormuş da bizim haberimiz yokmuş."

Miçi'nin rengi bembeyaz oldu. "Kaçak rüya işini öğrenmiş olmalılar. Herhâlde rüya sayımı yaptılar. Eyvah! İşin ucunda benim olduğumu öğrenmeleri an meselesidir." diye düşündü.

"Ne oluyormuş da haberimiz yokmuş?" diye zoraki sordu.

"Rüya postacıları!"

"Hö?"

"Yeryüzünde rüya postacıları birbiri ardına

kayboluyormuş. Nereye gittiklerini kimse bilmiyor. Başlarına bir şey gelmiş olmalı."

Miçi, kaçak senaryosu öğrenilmediği için rahat bir nefes alacaktı ama bu öğrendikleri çok daha kötüydü.

"Tam anlamadım ama sanırım belirli bir bölge. Oraya kim gitse kendisinden bir daha haber alınamıyor. En son arama ekibi gitmiş. Onlardan da haber yok. Ardından onları aramak için bir ekip daha. ONLARDAN DA HABER YOK!"

Miçi'nin canı çok sıkıldı. Ne olmuş olabilirdi ki?

"Yeryüzü postacılar için gittikçe daha tehlikeli bir hâl alıyor."

"Haklısınız." dedi Rila. "Postacılar can güvenlikleri yok diye çok öfkeliler. Bir kısmı protesto ediyor, yeryüzüne inmiyor. Sanırım bu gidişle rüyaları taşıyacak kimseyi bulamayacağız."

Bu gerçekten de çok kötü bir haberdi. Rüyalar Ülkesi bir an önce kayıp postacılarını bulup geri getirmeliydi. Ama nasıl?

Miçi canı sıkkın bir hâlde çekmecesini açtı, senaryo kâğıtlarını çıkardı. Şimdi onu rahatlatabilecek tek şey vardı: *Biraz çalışmak, rüyalarda da olsa mutluluk dağıtmak.*

Alt Üst Planlar

Ali cumartesi gününü iple çekiyordu. Miçi'ye soracaklarını ve anlatacaklarını düşünmekten okulda dersi bile dinleyemiyordu. Evde de vakit geçirmek için ne yapacağını şaşırmıştı. Zaman geçsin diye her fırsatta yatıp yatıp uyuyordu.

Cuma akşamı yemekte babası boğazını temizledi. Belli ki önemli bir şey söyleyecekti.

"Sana bir sürprizimiz var Ali."

Ali sevindi.

"Yaaa! Ne sürprizi?"

"Bir gezi."

"Ne gezisi?"

Babası heyecanla konuşmaya devam etti:

"Sıkı dur. Heyecandan sakın düşüp bayılma. Bu hafta sonu muhteşem bir aile gezisi planlıyoruz. Tahmin et nereye?"

"Bu hafta sonu mu?"

"Evet."

"Yani cumartesi gecesi evde olmayacak mıyız?"

Babası şaşırdı.

"Hayır?."

"Olamaazzzz!" diye bağırdı Ali.

Babası daha da şaşırdı.

"Daha nereye gideceğimizi duymadın ki..." diye lafa girdi annesi.

"Duymama gerek yok. Bu hafta sonu hiçbir yere gidemem!"

"Neden?"

Ali ne cevap vereceğini bilemedi. "Çünkü işim var."

"Ne işi?"

Ali'nin aklına diyecek hiçbir şey gelmedi.

"Yatağa uzanıp rüya perisi bekleyeceğim."

Babası elini masaya vurdu.

"Yeter artık! Dalga geçip durma bizimle! Hafta sonu gidiyoruz, o kadar!"

Ali'nin canı çok sıkıldı.

"Neden rahat bırakmıyorsunuz beni?" diye bağırdı. "Önceden güleyim diye gözümün içine bakardınız. Gülüyorum, mutluyum işte. Daha ne istiyorsunuz benden? Ne istiyorsunuz?"

Yemek sofrasından hızlıca kalkıp odasına gitti.

Annesi ile babası arkasından bakakaldılar.